

In Amerika zou niemand Wouter Bos geloven

Meellevend met de politiek in mijn verre vaderland zat ik dit week-einde te denken: hoe zouden ze in Amerika reageren als een prominent politicus zou zeggen dat hij opstapt om meer tijd aan zijn gezin te besteden?

Niemand zou het geloven. Dat komt in de eerste plaats doordat het in dit land onbestaanbaar is dat iemand echt zijn ambitie opzij zet om meer uren met de kinderen te kunnen doorbrengen. In Amerika maken beide ouders lange dagen en hebben ze niet meer dan een paar weken vakantie per jaar. De kinderen hebben het druk met sport, Facebook, Nintendo en iCarly. In het land van de *family values* is weinig tijd voor gezinsleven.

Politici hebben het wel eens over hun kinderen. Maar dat dient dan meteen een politiek doel. Joe Biden, jong weduwnaar geworden, ging als Senator elke dag naar huis met de trein, anderhalf uur naar Wilmington. Maar daar hebben we in zijn campagne voor het vicepresidentschap dan ook eindeloos over gehoord. Wat was Joe een goede vader, en hij kent alle Amtrak-conducteurs op het traject! Een minder drukke baan dicht bij huis had hij voor zijn zoontjes kennelijk niet over.

Ja, er zijn er die bij vertrek zeggen meer tijd voor hun gezin te willen. Maar dat geldt als een uitvlucht. Jack Shafer van webmagazine *Slate* schreef dat deze politici hun gebrek aan succes niet willen toegeven en een alibi inzetten. 'Door hun gezin op te voeren, neutraliseren ze het stigma en blokkeren ze handig verdere vragen.'

Dat vindt u in Nederland misschien cynisch. Maar ik had in de vaderlandse verslaggeving van die bewogen vrijdag wel wat meer wantrouwen willen zien. Alle analyses vermelden dat de verkiezings-

strijd door de wissel Bos-Cohen in één klap is veranderd, in het voordeel van de PvdA. Een briljante zet, zegt Hans Wiegel. Balkenende kan wel fluiten naar zijn vluchtheuvelbonus, want Cohen is minstens even betrouwbaar, en hij kan met het CDA. De peilingen bevestigen het. Bos en Cohen praten hier al jaren over. Het is mogelijk door een kabinetscrisis die Bos heeft geforceerd.

Als ik Jack Shafer zou uitleggen dat Bos' verlangen om de kinderen te zien opgroeien hierbij de doorslag gaf, zou hij hartelijk lachen. Ik gun Wouter oprecht vele fijne uren met zijn kinderen. Maar moeten we hem niet ook als politicus serieus nemen, nog één keer?

Een PvdA-leider bereikt jarenlang zijn doel niet, en lanceert tenslotte een kansrijker kandidaat. Maar bij NOVA mocht hij vrijdag lang over die kinderen praten. Clairy Polak waagde het niet de politieke motieven aan te snijden. Alleen Cisca Dresselhuys hield vol, ondanks de hoon aan de tafel van *Pauw & Witteman*, dat het vast niet alleen om zijn kinderen was gegaan.

In Amerika wordt bij elke politieke handeling automatisch de *cui bono*-vraag gesteld. Dat is Latijn voor: wie wordt er beter van? Ik wil de Amerikaanse aanpak van politiek en media niet propageren. Na mijn onderdompeling in de professionele presentatiekunst hier te lande vond ik het eerste tv-optreden van de mogelijke nieuwe premier van Nederland ontroerend kneuterig en vrij: ongeregisseerd babbelen met een paar mannen zonder das. Wat een gezellig land.

Maar die *cui bono*-vraag lijkt me gewoon realistisch. Zeker wanneer een politicus een gecompliceerde manoeuvre voltrekt met mogelijk grote gevolgen voor het land.

Philippe Remarque

Foto Reuters